

Arrest

nr. 346 593 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92 – 94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, op 2 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op (10 oktober 2024 en vervolgens) 21 oktober 2024 samen met haar moeder en broer. Op 22 oktober 2024 verzoekt verzoeksters moeder om internationale bescherming; verzoek dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed wordt ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 24 januari 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeksters moeder tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 329 346 van 7 juli 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 11 juli 2025 dient verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 december 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je hebt de Georgische nationaliteit en je bent van Georgische afkomst. Je bent geboren in Gori op 6 januari 2010 en je bent dus minderjarig. Je reisde op 10 oktober 2024 samen met jouw moeder T. M. (O.V. xx.xxx.xxx) en jouw minderjarige broer G. K. vanuit Georgië naar België. Jullie reisden daarna eerst nog naar Hongarije en naar Spanje maar jullie keerden op 21 oktober 2024 terug naar België.

Jouw moeder diende op 22 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 24 januari 2025 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake dit verzoek. Op 7 juli 2025 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Jouw moeder verklaarde in haar verzoek dat ze elke dag ruzie had met haar man, jouw vader, die veel dronk en ook drugs gebruikte. Hij beledigde jouw moeder en sloeg haar ook. Op 1 oktober 2024 scheidde jouw moeder van jouw vader die zo dronken was dat hij niet wist wat hij deed. Jouw moeder is op 10 oktober 2025, toen jouw vader in het ziekenhuis lag met een overdosis, samen met jou en jouw broer naar het buitenland vertrokken. Jouw moeder vreest bij een terugkeer naar Georgië vermoord te worden door haar ex-echtgenoot. Jouw moeder vreest ook problemen te krijgen op haar werk omdat zij voor de partij van Giorgi Gakharia heeft gewerkt.

Op 11 juli 2025 diende je een eigen verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. In het kader van jouw verzoek verklaarde je dat je sinds 2022 werd gepest. Je werd beledigd en ook soms geslagen. In 2024 werd de school hierover aangesproken. De directeur van de school zou toen hebben beloofd aan jouw vader dat het conflict niet zou worden herhaald. Er werd ook een klacht ingediend bij de politie maar jouw vader heeft de klacht nadien ingetrokken. Op een dag, ergens in mei 2024, nadat de klacht was ingediend, hebben jongeren jou achtervolgd tot in de toiletten op school en ze hadden scheermesjes in hun handen waarbij ze u bedreigden. Je bent na dit incident twee weken niet meer naar school gegaan. Nadien was je nog meer afwezig. Het volgende schooljaar zou je op een andere school les volgen, zo had jouw moeder beloofd.

Je verklaarde daarnaast dat jouw vader veel dronk en sinds 2024 ook drugs gebruikte. Je vader was vaak boos en maakte ruzie. Die ruzie werd ook soms fysiek. Jouw vader dreigde op een dag dat hij jouw kat iets zou aandoen en toen je de volgende dag thuis kwam was jou kat verdwenen. Je werd toen emotioneel en hebt toen jouw hand tegen het venster geslagen waardoor je jouw hand hebt verwond. Op een dag maakte jouw vader ruzie met jouw moeder en hij bedreigde haar. Je bent toen tussengekomen om jouw moeder te beschermen. Door dit alles voelde u zich heel eenzaam en u had ook zelfmoordgedachten. Op een dag probeerde u ook zelfmoord te plegen en jouw moeder die u betrapte bracht jou naar een psycholoog.

Je vreest bij een terugkeer naar Georgië terug bij jouw vader terecht te komen en opnieuw ruzie met hem te krijgen.

Je neemt sinds september 2025 antidepressiva en krijgt psychologische begeleiding in België.

Ter staving van jouw verzoek legde je jouw paspoort (origineel), jouw geboortecertificaat (kopie), een psychologisch attest (kopie) en een USB-stick (kopie) voor. De USB-stick bevat een overzicht van jouw scores op school in België, 5 screenshots van een WhatsApp-gesprek in verband met een ruzie op school in Georgië, een brief van het Georgische LEPL (Education Management Information System) waarin staat dat er geweigerd wordt de klacht in verband met vermeend geweld tegen jou en het pesten van jou in behandeling te nemen, een brief van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken waarbij jouw moeder werd gedagvaard op 10 augustus 2025 naar aanleiding van een klacht van jouw vader die jou en jouw broer terug wil in Georgië, drie foto's waarop verwondingen aan een pols te zien zijn, een foto van een gebroken venster, twee filmpjes waarop je te zien bent waarbij je wordt geslagen en waarbij aan jouw haar wordt getrokken, een foto van een kat, en vier kleinere foto's van jou.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen op professionele en verantwoorde wijze te behandelen. Het persoonlijk onderhoud heeft ook plaatsgevonden in het bijzijn van je advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. En er werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Met betrekking tot jouw psychische problemen kan nog worden opgemerkt dat uit jouw verklaringen bij het CGVS ook blijkt dat het onderhoud bij het CGVS normaal is verlopen. Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat je niet in staat zou geweest zijn om te antwoorden op de vragen van de protection officier, noch dat je niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om op zelfstandige en functionele wijze jouw relaas uiteen te zetten. Er werden bovendien ook geen opmerkingen gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud door jou of jouw advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit je verklaringen op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op feiten die in het verlengde liggen van wat je moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je verklaarde dat je vader veel dronk, drugs gebruikte en vaak ruzie maakte met jouw moeder. Jouw moeder werd ook soms geslagen (CGVS, K., 06.11.25, p. 7-9). Je verklaarde dat je zelf ook vaak ruzie had met je vader en dit ook fysiek kon zijn. Je vreest dat je bij een terugkeer naar Georgië opnieuw bij jouw vader terecht komt, dat hij boos zou zijn en ruzie zou maken en dat hij jullie zou slaan (CGVS, K., 06.11.25, p. 7-9 en p. 12). Gezien aan het asielrelaas van jouw moeder geen geloof kon worden gehecht en dit werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie beslissing van de RvV, nummer 329 346 van 7 juli 2025, in het administratief dossier) kan aan jouw asielrelaas in verband met de vrees voor jouw vader, wat in het verlengde ligt van het relaas van jouw moeder, ook geen geloof worden gehecht. Bovendien is jouw asielrelaas net als dat van jouw moeder ook ongegrond. De ongegrondheid van het asielrelaas van jouw moeder werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Je gaf aan geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de politie doordat jouw vader mensen kende bij de politie (CGVS, K., 06.11.25, p. 9). Dit werd ook reeds door jouw moeder naar voor gebracht. Jouw moeder verklaarde daardoor geen enkele poging te hebben ondernomen om de bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen. Hierbij dient echter te worden benadrukt dat het feit dat jouw vader connecties had bij de politie niet betekent dat niemand binnen de politie bereid zou zijn geweest om jullie te helpen (zie beslissing van de RvV, nummer 329 346 van 7 juli 2025, in het administratief dossier).

Daarnaast haalde je ook aan dat je sinds 2022 werd gepest op school. Je werd beledigd en ook soms geslagen. Er was ook een incident in mei 2024 waarbij je werd bedreigd (CGVS, K., 06.11.25, p. 5-6). In dit verband dient te worden opgemerkt dat dit deel van jouw asielrelaas ongegrond is. Ten eerste heb je wel degelijk de mogelijkheid om beroep te doen op de Georgische autoriteiten om bescherming te bekomen. Jouw moeder heeft inderdaad een klacht ingediend bij de politie maar die klacht werd ingetrokken omdat jouw vader niet wilde dat de informatie buiten de school zou verspreid worden (CGVS, K., 06.11.25, p. 5-6). Dit betekent echter niet dat je als minderjarige niet zelf aangifte zou kunnen doen van bepaalde feiten of een klacht kan indienen bij de politie. Ten tweede kon er ook een andere school voor jou gezocht worden. Je gaf zelf ook aan dat het de bedoeling was dat je in de tweede helft van 2024, na de vakantieperiode, naar een andere school zou gaan (CGVS, K., 06.11.25, p. 6). Je verklaarde ook dat voor de problemen op school een oplossing kon gevonden worden (CGVS, K., 06.11.25, p. 12).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je voorlegde wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Jouw paspoort en jouw geboortecertificaat bewijzen enkel jouw identiteit die niet wordt betwist. Het psychologisch attest duidt op het bestaan van een psychische problematiek die evenmin in vraag wordt gesteld. De 5 screenshots van een WhatsApp-gesprek in verband met een ruzie op school in Georgië en twee filmpjes waarop je te zien bent waarbij je wordt geslagen en waarbij aan jouw haar wordt getrokken wijzen op het bestaan van pesterijen op school die an sich niet in vraag worden gesteld. De brief van het Georgische LEPL (Education Management Information System) waarin staat dat er geweigerd wordt de klacht in verband met vermeend geweld tegen jou en het pesten van jou in behandeling te nemen geeft enkel aan dat jouw klacht via het Georgische LEPL niet wordt in behandeling genomen maar daaruit blijken echter geen motieven voor deze beslissing, waardoor niet kan gezegd worden dat jouw klacht niet ernstig werd genomen. De drie foto's waarop verwondingen aan een pols te zien zijn en een foto van een gebroken venster zijn aanwijzingen voor een incident met medische gevolgen, in casu specifieke verwondingen, maar zegt helemaal niets over de context waarin het incident zich heeft voorgedaan. De brief van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken waarbij jouw moeder werd gedagvaard op 10 augustus 2025 naar aanleiding van een klacht van jouw vader die jou en jouw broer terug wil in Georgië bewijst hoogstens dat er discussie is over de uitoefening van het ouderlijk gezag over jullie beiden maar bewijst geenszins jouw asielrelaas of dat van jouw moeder. De foto van een kat is op zich niet indicatief voor jouw verhaal. De vier kleinere foto's van jou zijn evenmin indicatief voor jouw verhaal. Jouw scores op school in België zijn niet relevant voor de vraag naar afdoende bescherming in jouw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en beroept zij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het objectiviteitsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, betoogt verzoekster vooreerst dat zij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen die tegen haar persoon werden uitgeoefend en dat de grieven in de bestreden beslissing onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in vraag te stellen. Verzoekster vraagt de Raad om het geheel van haar verklaringen te willen herlezen en op een objectieve wijze, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie, na te gaan. Volgens haar zijn er, gelet op de objectieve beschikbare informatie en haar coherente verklaringen, genoeg elementen om haar vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, eventueel op basis van het voordeel van de twijfel. Zij vervolgt dat, indien de Raad haar kan volgen in haar relaas, eventueel onder toepassing van het voordeel van de twijfel, toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij besluit dat de commissaris-generaal het vermoeden dat in dit artikel vervat zit niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Wat betreft het voordeel van de twijfel, verwijst zij nog naar 's Raads arrest nr. 29 226 van 29 juni 2009. Voorts meent zij dat zij oprechte inspanningen heeft geleverd om haar relaas aannemelijk te maken en te staven. Zij benadrukt dat haar verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn, dat deze overeenkomen met de beschikbare informatie, dat deze spontaan zijn en een persoonlijke ervaring aanduiden en besluit dat haar verklaringen dan ook bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst.

Vervolgens gaat verzoekster in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Ten eerste hekelt verzoekster de overwegingen over het voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in haar hoofde. Zij betoogt dat er in deze absoluut geen rekening wordt gehouden met haar kwetsbare toestand. Hoewel het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) werd afgenomen door een *protection officer* gespecialiseerd in minderjarigen, werd tijdens dit gehoor geen rekening gehouden met haar psychologisch zeer kwetsbare toestand, ondanks het feit dat een psychologisch attest werd bijgebracht. Zij benadrukt dat niet werd gevraagd hoe het met haar ging, of er elementen waren met betrekking tot haar gezondheid of psychologische toestand die enige invloed konden hebben op haar gehoor, en zelfs niet of zij in staat was het gehoor te doen en dat haar ook niet gezegd werd dat zij een pauze kon vragen als zij het moeilijk zou krijgen. Dit kan, aldus verzoekster, niet, zeker daar zij minderjarig is en een bijzonder moeilijke tijd achter de rug heeft. Luidens het verzoekschrift gaat het in deze omstandigheden niet op dat de commissaris-generaal zonder enig onderzoek stelt dat de rechten van verzoekster in het kader van de procedure bij het commissariaat-generaal gerespecteerd werden en is het volkomen onterecht dat de commissaris-generaal op basis van een soort buikgevoel meent dat er geen aanleiding is om met de psychologische problematiek rekening te houden, minstens deze niet in rekening brengt. Zij benadrukt dat de commissaris-generaal zelf geen arts, psychiater of psycholoog is en dat de commissaris-generaal, in geval van twijfel, haar aan een medisch of psychologisch onderzoek kon onderwerpen. Volgens haar blijkt de ernst van de problematiek uit de zelfmoordpoging die zij ondernam. Zij meent dat deze beoordeling, waarin geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheden, de rest van de appreciatie in de bestreden beslissing in het gedrang brengt. Tot slot voegt zij nog toe dat het feit dat haar advocaat of moeder geen opmerkingen zouden hebben gemaakt op het gehoor niets betekent, daar zij beiden geen psycholoog zijn.

Ten tweede, wat betreft de theoretische overweging inzake de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal een (negatief) besluit vooropstelt vooraleer er een afweging wordt gemaakt van alle aangebrachte elementen. Volgens haar betreft dit geen onbevungen onderzoek of een objectieve afweging van haar verklaringen.

Ten derde is verzoekster het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissing inzake haar vrees voor haar vader en de pesterijen die zij moest ondergaan op school. Zij betoogt vooreerst dat het juridisch-technisch niet kan dat een relaas onontvankelijk wordt verklaard, terwijl in het *corpus* van de bestreden beslissing een ongegrondheidsbeslissing genomen wordt. Zij verduidelijkt dat uit de bestreden beslissing immers volgt dat haar vrees naar aanleiding van de pesterijen op school ongegrond wordt verklaard, hetgeen impliceert dat een eigen onderzoek op dit punt gerechtvaardigd was en dat haar verzoek om internationale bescherming op dat punt ontvankelijk is, maar de commissaris-generaal toch een onontvankelijkheidsbeslissing neemt met betrekking tot het volledige verzoek.

Verder stelt verzoekster dat er uit de bewoording van de bestreden beslissing reeds blijkt dat er wel degelijk een verschil zit tussen het verzoek om internationale bescherming van haarzelf en dat van haar moeder. Zo benadrukt zij dat zijzelf minderjarig is en haar moeder volwassen is. Volgens haar is het geen evidentie voor een minderjarige om bescherming te vragen bij de nationale autoriteiten van het land van herkomst tegen één van de ouders, zeker indien de andere ouder in dit verband niet meewerkt. Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal geen onderzoek deed naar de mogelijkheid om in Georgië als minderjarige een klacht in te dienen tegen één van haar ouders en bescherming te bekomen vanwege de Georgische autoriteiten. Wat betreft het gebrek aan nationale bescherming in de schoolcontext, stelt verzoekster dat zij specifiek de houding in dit verband van haar vader en ondergeschikt deze van haar moeder aankaartte. Zij vervolgt dat zij geen effectieve bescherming heeft gekregen door de intrekking van de klacht door haar ouders. Verder wordt de ernst van de feiten in de schoolcontext bevestigd door de klacht die haar moeder indiende (binnen de school). Ook stelt zij dat de vooropgestelde verandering van school evenmin een bescherming is vanwege haar autoriteiten tegen de bedreigingen die zij ontving. Bovendien blijkt uit niets dat deze bedreigingen haar niet zouden achtervolgen in een andere school. Zij besluit dat het veranderen van school geen effectieve bescherming is, daar de bedreigers ongemoeid gelaten worden. Wat betreft haar vrees voor haar vader, betoogt verzoekster dat de beoordeling dat de oorzaak van deze problemen in het verlengde ligt van deze van haar moeder, zelfs in de mate dat zij dezelfde oorsprong hebben, geen afdoende appreciatie is. Tevens stelt zij in dit verband dat de commissaris-generaal niet lijkt te betwisten dat zij effectief problemen heeft gekend met haar vader, maar wel meent dat zij, net zoals haar moeder, bescherming kan bekomen bij de Georgische autoriteiten. Zij vervolgt dat de houding van haar moeder die geen klacht durfde neer te leggen ook haarzelf zonder bescherming liet.

Daarnaast betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal zich niet langer kan beroepen op het vermoeden gekoppeld aan de kwalificatie van een land van herkomst als veilig land van herkomst, nu Georgië niet langer is opgenomen op deze lijst en dat de commissaris-generaal niet het minste onderzoek heeft gedaan naar de huidige algemene situatie in Georgië, noch naar de situatie van terugkeerders uit het Westen, en al helemaal niet naar de specifieke problemen die minderjarigen kunnen meemaken in dit verband. Concreet oppert verzoekster dat de commissaris-generaal weet zou moeten hebben dat er sinds haar vertrek uit Georgië eind 2024 grote veranderingen gebeurden, onder meer naar aanleiding van de

verkiezingen en de oploeiende antiwesterse gevoelens, die in de Georgische wet verankerd is. Volgens haar hield de commissaris-generaal onterecht geen rekening met de duur van haar verblijf in België en met haar schoolresultaten, die een aanduiding zijn van integratie, maar ook van verwijdering tegenover de Georgische cultuur. Tevens meent zij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zeker een psychologisch kwetsbare minderjarige, zoals zijzelf, die meer dan een jaar weg is uit Georgië bijzonder veel moeilijkheden zal hebben om opnieuw aansluiting te vinden bij de Georgische cultuur en ideeën. Zij meent dan ook dat zij als verwesterd beschouwd zal worden en door de samenleving zal uitgesloten worden. Zij besluit dat de risico's in geval van terugkeer uit het Westen niet onderzocht werden. Vervolgens stelt verzoekster dat het merendeel van de informatie uit de COI Focus "*Georgië – algemene situatie*" van 12 februari 2025, waarnaar de verwerende partij mogelijks zou verwijzen, dateert van 2022 of daarvoor en dat de meer recente informatie in deze COI Focus een problematische situatie voorlegt met betrekking tot de Georgische autoriteiten en de bescherming die zij bieden aan burgers, hetgeen toont dat het optimisme van de verwerende partij dat zij zelf bescherming kan krijgen vanwege haar autoriteiten totaal misplaatst is. Zij verwijst nog naar en citeert uit verschillende andere bronnen die volgens haar bevestigen dat de werking van de autoriteiten te wensen overlaat en er de laatste jaren een stagnatie of zelfs achteruitgang wordt vastgesteld.

Ten slotte gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing over de door haar neergelegde documenten. Concreet betoogt zij dat hieruit blijkt dat *in se* niet betwist wordt dat zij bedreigd en geslagen werd op school. Tevens stelt verzoekster dat het feit dat de klacht neergelegd bij de Georgische LEPL zonder gevolg bleef, en dit zonder motivering, onterecht wordt aangegrepen als zou zij niet aantonen dat zij geen beroep kan doen op bescherming. De klacht werd echter niet behandeld, hetgeen integendeel aantoont dat zij zonder bescherming bleef. Voorts stelt zij, onder verwijzing naar de notities van haar persoonlijk onderhoud, dat de situatie op school bijzonder ernstig was en gedocumenteerd wordt met een video opgenomen door haar klasgenootjes, dat haar verklaringen zeer doorleefd zijn en dat de problemen met haar vader ernstiger zijn dan haar moeder weet. Onder verwijzing naar algemene informatie oppert zij ook dat de situatie van jongeren in Georgië dramatisch is en dat de rechten van minderjarigen er niet gerespecteerd worden, hetgeen de analyse van de commissaris-generaal dat zij steun zou kunnen vinden bij haar autoriteiten tegensprekt. Ook stelt verzoekster, eveneens onder verwijzing naar algemene informatie, dat de procureur-generaal van Tbilisi beschuldigd werd van het organiseren van moord, dat de situatie ook op politiek vlak in Georgië allesbehalve stabiel is, dat de antiwesterse gevoelens nog versterkt worden door de beweringen van een poging tot staatsgreep naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2025 en dat de democratie in het gedrang komt, ook door de shift naar Rusland. Tot slot stelt zij dat de problemen voor terugkeerders uit het Westen dan ook wel degelijk werkelijkheid zijn en dat ook haar overige verklaringen met documenten en foto's ondersteund worden.

Verzoekster besluit dat haar problemen zwaarwichtig genoeg zijn en aantonen dat zij in geval van terugkeer een werkelijk risico loopt op vervolging, minstens op een gebrek aan bescherming vanwege haar autoriteiten, dat door de algemene ontwikkeling in Georgië de situatie ernstiger geworden is en dat zij vreest dat zij in geval van terugkeer opnieuw in de problemen zal komen, zowel met haar vader als met haar klasgenoten en algemene omgeving.

Daarnaast meent verzoekster dat haar ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens haar kan de appreciatie van de commissaris-generaal over de subsidiaire beschermingsstatus evenmin gevolgd worden. Zij meent dat zij een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld, omwille van haar verblijf in het buitenland en het ontbreken van een ondersteunend netwerk.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij haar verzoekschrift.

2.2.2. Verzoekster legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- een psychologisch verslag (stuk 1);
- attest verwestering leerkracht M. (stuk 2);
- attest verwestering leerkracht G. (stuk 3);

- attest verwestering opvoeder G. (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster geeft evenmin aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens op het redelijkheidsbeginsel, het objectiviteitsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, beroept op *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.3. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.4. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen op professionele en verantwoorde wijze te behandelen. Het persoonlijk onderhoud heeft ook plaatsgevonden in het bijzijn van je advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. En er werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Met betrekking tot jouw psychische problemen kan nog worden opgemerkt dat uit jouw verklaringen bij het CGVS ook blijkt dat het onderhoud bij het CGVS normaal is verlopen. Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat je niet in staat zou geweest zijn om te antwoorden op de vragen van de protection officier, noch dat je niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om op zelfstandige en functionele wijze jouw relaas uiteen te zetten. Er werden bovendien ook geen opmerkingen gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud door jou of jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster voormelde beoordeling niet betwist voor zover deze betrekking heeft op haar minderjarigheid.

Verder, wat betreft haar psychologische problemen, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat hier geen of onvoldoende rekening mee werd gehouden of dat vanuit een “soort buikgevoel” werd geoordeeld. Uit een lezing van het geheel van de motivering van de bestreden beslissing, zijnde onder meer de voormelde overwegingen en de overwegingen over de voorgelegde documenten, blijkt dat de verwerende partij het bestaan van psychologische problemen in hoofde van verzoekster niet betwist, gelet op het bij de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde psychologisch attest van 25 september 2025 waaruit louter blijkt dat zij psychologisch opgevolgd wordt sinds 29 augustus 2025.

Waar verzoekster hekelt dat de verwerende partij in geval van twijfel over het bestaan van bijzondere procedurele noden een medisch onderzoek moet voeren, wijst de Raad erop dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/8, § 2, van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. *In casu* legde verzoekster op eigen initiatief een psychologisch attest in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een psychologisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4, van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming, hetgeen *in casu* – gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het bestaan van psychologische problemen in hoofde van verzoekster aannam – gebeurd is. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De verwerende partij was echter eveneens (terecht) van mening dat er zich, naast de reeds toegekende steunmaatregelen aangenomen naar aanleiding van verzoeksters minderjarigheid, geen bijkomende steunmaatregelen opdrongen naar aanleiding van haar psychologische problemen. Zij meende terecht dat uit het neergelegde psychologisch attest, waaruit louter blijkt dat zij psychologisch begeleid wordt, niet bleek dat zij (omwille van haar psychologische problemen) niet in staat was om op volwaardige wijze als minderjarige deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij hekelt dat er haar tijdens het persoonlijk onderhoud niet uitdrukkelijk werd gevraagd of er elementen zijn inzake haar medische of psychologische toestand die enige invloed konden hebben op het gehoor. Dit werd haar reeds gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar zij verklaarde dat dit niet het geval is (administratief dossier, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ). Zij verduidelijkt niet op basis waarvan de commissaris-generaal verplicht was dit opnieuw expliciet te bevragen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verder merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, er wel degelijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe het met haar ging, waarop zij aangaf dat het goed ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Eveneens in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, werd haar wel degelijk gewezen op de mogelijkheid om een pauze te verzoeken tijdens het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 3). Verder in het persoonlijk onderhoud vroeg de *protection officer* uitdrukkelijk of verzoekster een pauze wenste of liever wou doordoen, waarop zij antwoordde dat zij liever wou verder gaan (*ibid.*, p. 7). Uiteindelijk besloot de *protection officer* een tijdje later toch zelf om een pauze in te lassen (*ibid.*, p. 8).

Dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze verliep, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, bevestigt dat er geen bijkomende steunmaatregelen noodzakelijk waren naar aanleiding van verzoeksters psychologische problemen. Hetzelfde kan gesteld worden over het feit dat haar advocaat, noch zijzelf enige opmerking formuleerden tijdens het persoonlijk onderhoud of nadien over het verloop van het persoonlijk onderhoud. Hoewel zij inderdaad geen psycholoog of psychiater zijn, konden zij wel aangeven dat er zich problemen hadden voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, omwille van haar psychologische of andere problemen, *quod non*. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster ook in haar verzoekschrift niet de minste verduidelijking geeft over welke bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden aangenomen naar aanleiding van haar psychologische problemen, laat staan hoe dit de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Het door verzoekster bij haar ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest *d.d.* 20 februari 2026 (stuk 1, bij aanvullende nota) doet geen afbreuk aan het voormelde. Hieruit blijkt dat bij verzoekster de diagnose werd gesteld van aanpassingsmoeilijkheden met angst en dat zij vermijdingsdrang heeft voor wat betreft gebeurtenissen uit het verleden. Hieruit blijkt echter geenszins dat het voor verzoekster onmogelijk is om over het verleden te praten of dat zij op andere wijze niet in staat was om op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Aangenomen dat deze psychologische problemen reeds bestonden ten tijde van de administratieve procedure, ziet de Raad niet in welke bijkomende steunmaatregelen dienden te worden toegekend op basis van dit psychologisch attest. Het verloop van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoekster in staat was te vertellen over vermeende gebeurtenissen uit het verleden, en het feit dat er geen opmerkingen werden gemaakt tijdens of na het persoonlijk onderhoud over het verloop hiervan, bevestigen deze beoordeling. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoekster ook in haar aanvullende nota evenmin verduidelijkt welke bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden aangenomen naar aanleiding van haar psychologische problemen, laat staan hoe dit de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.8. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 2025, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1,

§ 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt “Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

De moeder van verzoekster diende zelf een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 januari 2025 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 329 346 van 7 juli 2025 bevestigt de Raad dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Hiertegen werd geen cassatieberoep ingesteld. Deze beoordeling is bijgevolg definitief en geldt eveneens ten aanzien van verzoekster.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt een gelijkaardige, doch beknoptere, theoretische uiteenzetting gegeven over het juridisch kader waarbinnen verzoeksters verzoek om internationale bescherming behandeld wordt. Een dergelijke theoretische uiteenzetting betreft ook niet meer dan dat. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, betreft dit geenszins een negatief standpunt waarmee de beoordeling van haar verzoek aanvat. Waar verzoekster verder betoogt dat, door te vertrekken van een negatief uitgangspunt, niet alle aangevoerde elementen werden afgewogen vooraleer tot een besluit te komen, oordeelt de Raad dat het feit dat de motivering van een beslissing aanvangt met het besluit niet betekent dat er niet eerst een afweging werd gemaakt van alle elementen tijdens de besluitvorming. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst verder geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Overigens doet kritiek op de formulering en structuur van de bestreden beslissing geen afbreuk aan (het geheel van) de erin vervatte motieven op basis waarvan, gelet op de volgende vaststellingen, terecht werd besloten tot de niet ontvankelijkheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

2.3.9. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Uit de verklaringen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde blijkt dat zij haar eigen verzoek om internationale bescherming deels berust op en verbindt aan dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, met name de problemen met haar vader. Concreet verklaart verzoekster dat haar vader veel dronk en sinds 2024 ook drugs gebruikte, dat hij vaak boos was en (soms fysiek) ruzie maakte, dat haar vader op een dag dreigde dat hij haar kat iets zou aandoen en haar kat verdwenen was toen zij de volgende dag thuis kwam, dat zij toen emotioneel werd en haar hand tegen het venster heeft geslagen waardoor zij haar hand heeft verwond, dat haar vader op een dag ruzie maakte met haar moeder en hij haar bedreigde, waarna zij tussenkwam om haar moeder te beschermen, dat zij zich door dit alles heel eenzaam voelt en ook zelfmoordgedachten had en dat zij op een dag ook probeerde zelfmoord te plegen, maar haar moeder haar betrapte en naar een psycholoog bracht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-10).

De Raad merkt op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder door de verwerende partij op 24 januari 2025 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad bij arrest nr. 329 346 van 7 juli 2025 bevestigde dat aan verzoeksters moeder geen internationale bescherming dient te

worden toegekend. In dit arrest oordeelde de Raad onder meer dat de door verzoeksters moeder aangehaalde problemen ongeloofwaardig zijn en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in dit verband geen beroep kan doen op de in Georgië voorziene bescherming. Aldus, waar zij zich uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar beschermingsverzoek, *i.e.* een vrees ten aanzien van haar vader, en waarvan de beoordeling reeds definitief is, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stipt aan dat huidige verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissing die eerder in het kader van het verzoek van haar moeder werd genomen, die vaststaand en definitief is en die ook ten aanzien van haar geldt.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal niet lijkt te betwisten dat zij problemen kende met haar vader, doch meent dat zij net zoals haar moeder kan rekenen op nationale bescherming in dit verband, stelt de Raad vast dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de problemen met haar vader geen eigen feiten zijn daar deze reeds aangehaald werden in het kader van het verzoek van haar moeder, dat eveneens vermoed wordt te zijn ingediend in haar naam, en waarin op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze problemen niet geloofwaardig zijn en zij daarenboven niet aannemelijk maakt dat zij (en bij uitbreiding verzoekster) geen beroep kan doen op de in Georgië aanwezige bescherming. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt, volstaat het wel degelijk om vast te stellen dat deze door haar aangehaalde problemen met haar vader dezelfde zijn of in het verlengde liggen van de problemen die haar moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming dat – zo weze herhaald – eveneens vermoed wordt te zijn ingediend in naam van verzoekster. Dat er bepaalde incidenten met haar vader gebeurd zijn, waarvan haar moeder niet afweet, betreft een louter blote bewering en neemt hoe dan ook niet weg dat dit problemen zijn die in het verlengde liggen van de problemen die haar moeder aanhaalde, en waarover op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze ongeloofwaardig zijn en kunnen verholpen worden met nationale bescherming.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal geen onderzoek deed of zij als minderjarige zelf klacht kan indienen bij de autoriteiten tegen één van haar ouders en dat zij in het verleden niet op bescherming kon rekenen omdat haar moeder geen klacht indiende. Te dezen benadrukt de Raad dat het verzoek om internationale bescherming van haar moeder ook vermoed wordt te zijn ingediend in haar hoofde, waardoor kan aangenomen worden dat er rekening werd gehouden met verzoekster in de beoordeling in dit verzoek van de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming. Verder merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder vlak voor hun vertrek uit Georgië gescheiden is van verzoeksters vader, waardoor de situatie bij terugkeer hoe dan ook anders zou zijn. In deze omstandigheden kan al zeker aangenomen worden dat zij via haar moeder klacht zou kunnen indienen tegen haar vader. Daarnaast kan wel degelijk aangenomen worden dat verzoekster zelf ook klacht zou kunnen indienen tegen haar vader, ondanks haar minderjarigheid. In de COI Focus “*Georgië – algemene situatie*” van 12 februari 2025 valt geenszins te lezen als zouden enkel meerderjarigen een klacht kunnen indienen bij de Georgische politie. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift geen andersluidende informatie aan.

Voor het overige komt verzoekster in het verzoekschrift niet verder dan het betwisten van de definitieve beoordeling van deze problemen in het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. In deze herhaalt de Raad dat huidige verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de beoordeling die eerder in het kader van het verzoek van haar moeder werd gemaakt, die vaststaand en definitief is en die ook ten aanzien van haar geldt. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeksters bewering dat zij doorleefde verklaringen aflegt geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de beslissing genomen ten aanzien van haar moeder op basis waarvan deze problemen ongeloofwaardig zijn, noch van de overwegingen inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming. De door verzoekster aangehaalde en geciteerde algemene informatie inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming in Georgië is dezelfde, met name de COI Focus “*Georgië – algemene situatie*” van 12 februari 2025, of ligt in lijn met de informatie waarop de analyse van de beoordeling van het beschermingsverzoek van haar moeder, waarin naar voren kwam dat zij kon(den) rekenen op nationale bescherming, werd gebaseerd.

2.3.11. Voorts haalde verzoekster ook aan dat zij sinds 2022 werd gepest op school. Concreet verklaarde zij dat zij werd beledigd en soms ook werd geslagen en dat er een incident was in mei 2024 waarbij zij werd bedreigd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de Georgische autoriteiten om bescherming te bekomen. In deze kan gewezen worden op verzoeksters verklaring dat haar moeder klacht indiende bij de politie naar aanleiding van de pesterijen, maar dat de klacht werd ingetrokken omdat haar vader niet wilde dat de informatie buiten de school verspreid zou worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Hieruit blijkt geenszins dat de

Georgische politie niet in staat of bereid zou zijn verzoekster te beschermen. Waar verzoekster in het verzoekschrift oordeelt dat zij in de praktijk geen bescherming had door de houding van haar vader (en bij uitbreiding van haar moeder), benadrukt de Raad dat, gelet op het feit dat de problemen met haar vader niet geloofwaardig zijn of dat zij, al dan niet samen met haar moeder, op nationale bescherming kan rekenen op dit verband, samen gezien met het feit dat haar moeder van haar vader gescheiden is, verzoekster nu mogelijks wel via haar moeder klacht zou kunnen indienen bij de politie voor de pesterijen op school. Los daarvan maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk als minderjarige geen klacht zou kunnen indienen bij de politie (zie *supra*). Vervolgens kan uit de voorgelegde brief van het Georgische LEPL (*Education Management Information System*), waarin staat dat er geweigerd wordt de klacht in verband met vermeend geweld tegen verzoekster en het pesten die zij onderging in behandeling te nemen, evenmin worden afgeleid dat verzoekster geen nationale bescherming geniet aangaande deze problemen. Deze brief geeft enkel aan dat deze klacht via het Georgische LEPL niet in behandeling werd genomen maar daaruit blijken echter geen motieven voor deze beslissing, waardoor niet kan gezegd worden dat de klacht niet ernstig werd genomen. De reden van deze beslissing kan immers te wijten zijn aan verzoekster zelf, derden of andere factoren die niets zeggen over de bereidheid van de autoriteiten om op te treden. Wat betreft de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie over het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming in Georgië, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat de Georgische autoriteiten niet algemeen gezien bescherming bieden aan burgers in geval van interpersoonlijke conflicten.

Bovendien kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden dat er ook een andere school voor verzoekster kon gezocht worden. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud overigens zelf aan dat het de bedoeling was dat zij in de tweede helft van 2024, na de vakantieperiode, naar een andere school zou gaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Zij verklaarde ook dat, indien er geen problemen zouden zijn geweest met haar vader, er voor de problemen op school een oplossing kon gevonden worden (*ibid.*, p. 12). Gelet op de voormelde beoordeling inzake de problemen met haar vader, kan dus worden aangenomen dat er wel degelijk een oplossing zou kunnen gevonden worden, zoals het veranderen van school. Dat er geen garantie is dat de pesterijen haar niet zouden volgen naar een andere school is louter speculatief. Er zijn geen aanwijzingen dat de pesterijen tussen kinderen op school, die doorgaans beperkt blijven tot de tijd dat de kinderen samen op school zitten, ook zouden plaatsvinden indien zij naar een andere school gaat. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat dit geen bescherming vanwege haar autoriteiten betreft en de bedreigers hierdoor ongemoeid gelaten worden, merkt de Raad op dat dit wel tot gevolg zou hebben dat zij geen risico op vervolging of ernstige schade meer zou lopen. In dat geval speelt de vraag rond nationale bescherming niet meer. Het bekomen van gerechtigheid voor wat haar in het verleden is aangedaan is vreemd aan de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster stelt dat haar verklaringen over de pesterijen op school doorleefd zijn en zij deze kan staven met stukken, benadrukt de Raad dat deze *in casu* in de huidige stand van de rechtspleging niet in vraag worden gesteld.

De Raad oordeelt dat deze problemen echter geen feiten zijn in de zin van in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, omwille van de hierna besproken redenen. Gelet op het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing en in het bijzonder de voormelde motieven, blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal zich vergiste door te stellen dat deze problemen ongegrond waren, hetgeen inderdaad impliceert dat er een onderzoek ten gronde wordt gevoerd, wat niet te rijmen valt met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. De voormelde motieven ondersteunen de premisse dat deze verklaringen geen eigen elementen vormen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat de commissaris-generaal hier bedoelde dat deze verklaringen geen dergelijke eigen elementen vormen, hetgeen wel te rijmen valt met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek.

2.3.12. Daarnaast hekelt verzoekster in het verzoekschrift dat het risico op terugkeer uit het Westen niet onderzocht werd. Zij meent dat de duur van haar verblijf in België en haar schoolresultaten hier niet alleen wijzen op haar integratie in België, doch ook op de afstand die gecreëerd werd in haar hoofd ten aanzien van de Georgische cultuur, dat zij – te meer gelet op haar psychologische kwetsbaarheid – bijzonder veel moeilijkheden zal kennen om opnieuw aansluiting te vinden bij de Georgische cultuur en ideeën en dat zij daardoor als verwesterd zal beschouwd worden en uitgesloten zal worden van de maatschappij. Bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde zij drie getuigenissen, twee van leerkrachten en één van een opvoeder op haar school in België, die haar verwestering zouden moeten aantonen.

In deze wijst de Raad erop dat verzoekster Georgië minder dan twee jaar geleden verliet en dit op veertienjarige leeftijd. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij, met uitzondering van de periodes waarin zij niet naar school ging omwille van de pesterijen, tot haar vertrek naar school ging in Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6), hetgeen aantoont dat zij vertrouwd is met het Georgische

schoolstelsel. Ook staat verzoekster persoonlijk nog in contact met verschillende mensen in Georgië (*ibid.*, p. 11).

Verder, wat betreft haar bewering dat zij bij terugkeer problemen zal kennen omdat zij vervreemd is aan de Georgische cultuur en dat zij verwesterd is of als dusdanig beschouwd zal worden, oordeelt de Raad dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat Georgiërs die wel verwesterd zijn bij terugkeer naar hun land van herkomst vervolgd worden. Uit de door verzoekster geciteerde informatie blijkt dat het land de laatste jaren een meer pro-Russische koers vaart en afstand neemt van het Westen. Hieruit blijkt echter niet dat Georgiërs die verwesterd zijn louter omwille daarvan geïnternaliseerd zouden worden. Hoe dan ook concretiseert verzoekster haar bewering dat zij vervreemd is van de Georgische cultuur en dat zij verwesterd is of als dusdanig beschouwd zal worden op onvoldoende wijze. De door haar aangehaalde elementen, zijnde haar verblijf van twee jaar in België en haar scholing alhier, duiden er geenszins op dat zij fundamentele westerse normen en waarden zou hebben geïnternaliseerd, derwijze dat deze deel zijn gaan uitmaken van haar identiteit of morele integriteit. Evenmin kan op basis hiervan worden aangenomen dat zij zich bij terugkeer naar Georgië niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende sociale regels en verwachtingen. Hetzelfde geldt voor het gestelde in de voorliggende getuigenissen van leerkrachten en een opvoeder van haar school in België, waarin naar voren komt dat verzoekster zich goed aanpast en integreert, dat zij haar best doet op school en dat zij vriendelijk en respectvol is ten aanzien van het personeel van de school en haar medeleerlingen. Dergelijke elementen van integratie, hoewel lovenswaardig, tonen slechts aan dat zij zich aanpast aan de omstandigheden van haar verblijf in België, doch houden geen risico in voor haar bij terugkeer, laat staan dat zij bij terugkeer naar Georgië daadwerkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf hier. Uit niets blijkt dat verzoekster samen met haar moeder en broer haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in het land van herkomst, Georgië.

Er kan aangenomen worden dat verzoekster bij een terugkeer naar Georgië mogelijks enkele aanpassingsproblemen en/of een lichte verstoring in haar onderwijs zou kennen, zeker gelet op haar psychologische kwetsbaarheid. Echter is het loutere gegeven dat verzoekster initieel enkele aanpassingsmoeilijkheden zou kunnen ondervinden *an sich* onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. Verder toont verzoekster in dit kader *in concreto* hoegenaamd niet aan en maakt zij op generlei wijze aannemelijk dat zij louter omwille van deze mogelijke, initiële aanpassingsmogelijkheden na een afwezigheid van twee jaar daadwerkelijk zou riskeren te worden geïnternaliseerd en uitgesloten en/of zou worden gediscrimineerd; laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat dit in een dusdanig ernstige mate zou zijn dat dit zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin toont verzoekster aan dat zij in dit geval haar rechten niet zou kunnen doen gelden in haar land van herkomst en dat zij aldaar verstoken zou riskeren te blijven van de hulp, ondersteuning en bescherming vanwege zijn eigen, nationale autoriteiten.

2.3.13. In het verzoekschrift wijst verzoekster ook op het gegeven dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst. Georgië fungeert inderdaad niet langer op de lijst van veilige landen van herkomst in het meest recente het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025). Ook voordien was dit het geval in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024). Ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster bij het commissariaat-generaal aflegde op 6 oktober 2025 en het nemen van de bestreden beslissing op 17 december 2025 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekster thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst niet betekent dat de commissaris-generaal, dan wel de Raad niet langer meer tot het besluit zouden kunnen komen dat er in hoofde van een Georgische onderdaan geen nood is aan internationale bescherming of dat de Georgische onderdanen die momenteel in België internationale bescherming vragen, geconfronteerd worden met problemen die noodzakelijkerwijs allemaal vallen onder vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Ongeacht of een land beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om op een concrete manier aan te tonen dat er in diens hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming. *In casu* heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om eigen elementen aan te halen die een afzonderlijk onderzoek voor hem rechtvaardigen, werd hij in het kader hiervan gehoord bij het commissariaat-generaal en heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden. De commissaris-generaal is op basis van alle stukken van het dossier tot het besluit gekomen dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk onderzoek voor hem rechtvaardigen. Het feit dat Georgië niet langer als veilig land van herkomst wordt

beschouwd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden.

2.3.14. Verder, wat betreft de algemene informatie over de recente ontwikkelingen in Georgië op zich, merkt de Raad op dat, in zoverre deze informatie betrekking heeft op de situatie van verzoekster – hetgeen niet het geval is voor de informatie over de situatie van politieke opposanten en leden van de LGBTQI+-gemeenschap – deze niet van aard is een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aan te tonen, hetgeen *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Wat betreft de informatie inzake de situatie van jongeren in Georgië, merkt de Raad op dat hieruit geenszins blijkt dat jongeren algemeen gezien het risico lopen te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade. De nieuwe wet die volgens één van deze artikelen zou worden aangenomen om maatregelen te kunnen nemen tegen jongeren onder de veertien jaar die *“in conflict zijn met de wet”* is bovendien niet op verzoekster – die thans zestien jaar is en geen inbreuken heeft gepleegd op het Georgische strafwetboek – van toepassing.

2.3.15. Tot slot, wat betreft de door verzoekster tijdens de administratieve procedure van haar eigen beschermingsverzoek neergelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, oordeelt de commissaris-generaal met recht het volgende:

“De documenten die je voorlegde wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Jouw paspoort en jouw geboortecertificaat bewijzen enkel jouw identiteit die niet wordt betwist. [...] De 5 screenshots van een WhatsApp-gesprek in verband met een ruzie op school in Georgië en twee filmpjes waarop je te zien bent waarbij je wordt geslagen en waarbij aan jouw haar wordt getrokken wijzen op het bestaan van pesterijen op school die an sich niet in vraag worden gesteld. [...] De drie foto's waarop verwondingen aan een pols te zien zijn en een foto van een gebroken venster zijn aanwijzingen voor een incident met medische gevolgen, in casu specifieke verwondingen, maar zegt helemaal niets over de context waarin het incident zich heeft voorgedaan. De brief van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken waarbij jouw moeder werd gedagvaard op 10 augustus 2025 naar aanleiding van een klacht van jouw vader die jou en jouw broer terug wil in Georgië bewijst hoogstens dat er discussie is over de uitoefening van het ouderlijk gezag over jullie beiden maar bewijst geenszins jouw asielrelaas of dat van jouw moeder. De foto van een kat is op zich niet indicatief voor jouw verhaal. De vier kleinere foto's van jou zijn evenmin indicatief voor jouw verhaal. [...]”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Het louter stellen dat haar verklaringen ondersteund worden door documenten en foto's doet geen afbreuk aan de voormelde pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende overwegingen waaruit blijkt dat de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing en ook op zichzelf geen eigen elementen zijn in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen van deze bepalingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet zij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van

het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.19. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.20. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.21. Wat betreft het objectiviteitsbeginsel, wijst de Raad erop dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.22. Door de Raad kan, mede gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.23. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.24. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------